

Arrest

nr. 33 365 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Zenidan Abdelrazak OTHMANE, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 15 januari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. WECKHUYSEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Dohuk. U zou nooit politiek actief zijn geweest en kende vóór 13 september 2005 geen enkel probleem met uw autoriteiten. Ongeveer een jaar voor uw vertrek zou u een carrosseriezaak hebben geopend in de industriezone in Dohuk. Op 5 september 2005 zouden enkele onbekende personen naar uw zaak zijn gekomen met de vraag of u een kist kon installeren onder hun 'landcruiser'. U zou dit hebben geweigerd en de mannen hebben meegedeeld dat ze hiervoor de toestemming van de Asayesh (Koerdische veiligheidsdienst) nodig hadden. Hierop zouden de mannen zijn weggegaan. Enkele dagen later, op 13 september 2005, zou de Asayesh tijdens uw afwezigheid in uw zaak zijn langsgesproken. Toen u terugkwam zou u van de burens vernomen hebben dat uw broer (A.) in uw plaats door de autoriteiten was meegenomen. Ook zou uw zaak zijn verzegeld. U zou toen onmiddellijk naar uw huis in

de wijk Baroushke zijn gegaan. Onderweg zou u uw moeder zijn tegengekomen. Uw moeder zou u hebben meegedeeld dat de Asayesh bij het ouderlijk huis waren geweest en naar u op zoek waren. Ze zouden in het bezit zijn geweest van documenten. U zou toen onmiddellijk naar uw oom zijn gegaan. Uw oom zou via zijn vriend, die werkzaam zou zijn geweest bij de Asayesh, vernomen hebben dat er vier terroristen waren opgepakt. Zij zouden uw naam hebben doorgepeeld als zijnde de persoon die de kist onderaan hun auto monteerde. Indien u zich aanmeldde zou uw broer worden vrijgelaten. Op aanraden van uw oom zou u besloten hebben het land te verlaten. Op 16 september 2005 zou u naar Turkije zijn vertrokken. Op 10 oktober 2005 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 11 september 2005, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Niettegenstaande aanvankelijk een beslissing werd genomen dat verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk was, dient nu in deze fase van de procedure te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. U maakte immers onvoldoende aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te moeten koesteren.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u door de Koerdische overheid gezocht wordt op verdenking van samenwerking met terroristen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u Irak heeft verlaten zonder de gerechtelijke procedure die eventueel tegen u zou lopen af te wachten en dat terwijl u geen gegronde redenen kan aanhalen waarom u een partijdig of oneerlijk proces zou moeten vrezen. Uit uw asielverklaringen blijkt immers dat u nooit eerder problemen kende met de overheid. Zo zou u nooit zijn opgepakt of veroordeeld zijn, noch werd u ooit persoonlijk geviséerd door uw overheid (zie gehoorverslag DVZ, p.11, gehoorverslag CGVS, DB, p.5). U verklaarde dat vier terroristen uw naam aan de overheid hebben doorgespeeld (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 4). Op de vraag waarom ze deze terroristen (die overigens zelf zijn opgepakt) zouden geloven kon u niet antwoorden. U zei enkel dat u schrik heeft om te worden mishandeld door de Asayesh, een bewering die louter van hypothetische aard is (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 6).

In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u uiterst vaag en algemeen bleef aangaande de precieze problemen die u en uw familie na de arrestatie van de vier terroristen met de overheid zouden hebben gekend. Vooreerst sprak u zich tegen over het feit of er al dan niet een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u via uw oom vernam dat er een arrestatiebevel op uw naam was uitgevaardigd (zie gehoorverslag DVZ, p.10). Ook tijdens uw interview in dringend beroep zei u dat er een arrestatiebevel tegen u loopt (zie gehoorverslag CGVS, DB, p.11). In tegenstelling hiermee verklaarde u tijdens het interview ten gronde voor het CGVS dat er geen sprake is van een arrestatiebevel (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 2). Verder kon u geen enkele informatie geven over de stand van uw dossier. Ook over de arrestatie van uw broer bleef u heel vaag en algemeen. Zo kon u niet antwoorden toen u werd gevraagd waar hij precies wordt vastgehouden en wist u niet of hij al voor een rechter werd geleid (zie gehoorverslag CGVS, TG, p.3). Ook toen u werd gevraagd welke stappen uw familie reeds nam om meer te weten te komen over de situatie van uw broer kon u niet antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, TG, p.6). Het feit dat u zich hierover niet grondig informeerde doet twijfels rijzen aangaande de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Evenmin kon u concrete informatie verschaffen over de terroristen die zijn opgepakt en die u zouden hebben verkleit. Toen u in ten gronde werd gevraagd wat u wist over de identiteit van deze personen, kwam u niet verder dan dat het Koerden waren. Welke hun namen zijn, vanwaar zij afkomstig zijn, tot welke groepering zij behoren, en welke de straffen zijn die tegen hen werden uitgesproken wist u niet (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 3 en p. 6).

Uit uw asielverklaringen blijkt dat u nog steeds contact heeft met uw familie in Irak. Niets belette u om zich bijvoorbeeld via uw oom, die contacten heeft bij de Asayesh, hierover beter te informeren.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u zich in de loop van uw asielprocedure heeft tegengesproken aangaande de reden waarom u na 5 september 2005 (datum waarop vier mannen naar uw winkel kwamen) niet naar de autoriteiten bent gestapt. Tijdens uw interview in dringend beroep verklaarde u dat u dit niet durfde omdat ze ermee gedreigd hadden u te doden indien u hen zou aangeven bij de overheid (zie gehoorverslag CGVS, DB, p. 6). Dit is iets anders dan hetgeen u verklaarde tijdens uw interview in ten gronde voor het CGVS. Namelijk, dat u op 5 september 2005 geen problemen kende met deze personen, u niet wist dat het terroristen waren en daarom niet naar de politie bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS, TG, p.4). Tijdens het gehoor in ten gronde werd u geconfronteerd met bovenstaande incoherentie, en ontkende u dit ooit te hebben gezegd. Deze verklaring is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 7).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document heeft neergelegd betreffende uw carrosseriezaak. Tevens kon u uw verklaringen als zou u op verdenking van samenwerking met terroristen worden gezocht en uw broer in uw plaats zijn opgepakt op geen enkele manier aan de hand van documenten staven.

De door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw rijbewijs zijn tot slot niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker een schending inroept van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie. Voorts roept hij de schending in van de motiveringsplicht zoals voorzien in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, ook al heeft hij het verloop van de gerechtelijke procedure niet afgewacht.

Hij benadrukt dat de Commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag heeft geweigerd op basis van enkele tegenstrijdigheden in details.

Verzoeker stelt dat zijn onvoorbereide vlucht verklaart waarom hij geen documenten of bewijzen aanbrengt van zijn problemen, en dat de situatie in Irak (en meer bepaald het streng regime) verklaart waarom zijn familieleden angst hebben om hem documenten over te maken.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het verloop van de gerechtelijke procedure niet afgewacht en hij geen gegronde redenen aanbrengt waarom hij niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen aangezien hij alleszins nooit eerder problemen had met de Koerdische overheden in Irak. Bovendien legt verzoeker, blijkens de niet in concreto weerlegde motivering van de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen af omtrent de redenen waarom hij zich niet tot de politie heeft gewend.

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekers vrees voor vervolging gebaseerd is op verklaringen van derden, in casu nieuwsgierigen bij zijn bedrijf, zijn moeder en zijn oom (administratief dossier, stuk 17, p.10; stuk 10, p.6).

Verzoeker voert in zijn verzoekschriften evenmin argumenten aan die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden zouden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, zodat ze niet zomaar als onrelevante details kunnen worden aanzien. Concreet legde verzoeker inconsistente verklaringen af (i) over het feit of er al dan niet een arrestatiebevel op zijn naam werd uitgevaardigd (ii) omtrent de reden waarom hij niet de bescherming van de overheden heeft gezocht.

Tevens kan verzoeker tot op heden geen verdere informatie geven (i) over de rechtszaak die tegen hem aanhangig zou zijn gemaakt (ii) over het verdere lot van zijn broer die in zijn plaats werd gearresteerd (iii) over het lot van de terroristen die hem zouden hebben beschuldigd. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij zijn relaas met concrete informatie overtuigend en aannemelijk maakt, hetgeen des te meer klemmt daar verzoekers asielaanvraag dateert van 11 oktober 2005 en hij tot heden geen begin van bewijs bijbrengt dat hij wegens (medeplichtigheid aan) terrorisme zal worden vervolgd. Een asielzoeker moet zijn relaas niet noodzakelijk met documenten staven, maar moet wel een coherent en geloofwaardig verhaal aanbrengen. Uit het voormelde blijkt dat verzoeker op dit punt in gebreke blijft, en geen enkel document aanbrengt dat zijn problemen bewijst en de twijfels over zijn relaas kan wegnemen. Verzoekers verklaring dat zijn familieleden angst hebben om documenten over te maken overtuigt geenszins aangezien verzoeker zelf stelt voor 5 september 2005 nooit problemen met de overheid te hebben gekend, en angst dan ook niet het volledig ontbreken van elk bewijs kan verklaren. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voert geen argumentatie omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.1.2.) en de elementen in het administratief dossier, in casu zijn afkomst uit Dohuk (Noord-Irak), toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS